

MY OLD KENTUCKY HOME

91

Foster, Stephen (1826 – 1864)

Paul Robeson

*The sun shines bright in the old
Kentucky home,
it's summer, the darkies are gay,
the corn top's ripe and the mead-
ow's in the bloom,
while the birds make music all the
day.*

*The young folks roll on the little
cabin floor,
all merry, all happy, and bright.
By'n by hard times comes a-
knocking at the door,
then my old Kentucky home, good
night.*

*Weep no more, my lady, oh weep
no more today.*

*We will sing one song for the old
Kentucky home,
for the old Kentucky home far
away.*

*The head must bow and the back
will have to bend
wherever the darky may go.
A few more days and the trouble
all will end
in the field where the sugar-canes
grow.*

*A few more days for to tote the
weary load,
no matter, 'twill never be light.
A few more days 'till we totter on
the road,
then my old Kentucky home, good
night.*

*Weep no more, my lady, oh weep
no more today.
We will sing one song for the old*

*De zon schijnt fel in het oud Ken-
tucky huis,
't is zomer, de negers zijn vrolijk.
De korenaren rijpen,
de weilanden staan in bloei,
terwijl de vogels
de hele dag fluiten.*

*De kinderen rollen over de vloer
van de kleine hut,
allen vrolijk, allemaal gelukkig en
opgewekt. Maar langzaam kloppen
harde tijden aan de deur;
dan, mijn oud Kentucky huis, goe-
denacht!*

*Huil niet meer, my lady,
o, huil niet meer vandaag!
We zullen ooit nog een lied zingen
voor het oude huis in Kentucky,
het oude huis ver weg in Kentucky.*

*Het hoofd moet buigen en de rug
zal moeten buigen,
waar de neger ook gaat.
Nog een paar dagen en de pro-
blemen zullen voorbij zijn,
in het veld waar het suikerriet
groeit.*

*Nog een paar dagen
om de vermoeiende last te zeulen,
het maakt niet uit, 't zal nooit licht
zijn. Nog een paar dagen
tot we wankelen op de weg,
dan, mijn oude Kentucky thuis,
goedenacht! Huil niet meer, my
lady,*

*O, huil niet meer vandaag!
We zullen ooit nog een lied zingen
voor het oude huis in Kentucky.*

*Kentucky home,
for the old Kentucky home far
away.*

het oude huis ver weg in Kentucky.

Foster werd geïnspireerd door het boek *Uncle Tom's Cabin* van Harriett Beecher Stowe (1851) en hoopte van de populariteit van dat boek te kunnen profiteren. In zijn schetsboek heette het lied *Poor Uncle Tom, Good Night* en elk vers eindigde met deze woorden. In de originele tekst beschrijft het lied een alledaagse scene op een plantage waar slaven werken. Het was een geliefd lied van rondreizende zangers. In 1928 werd *My Old Kentucky Home* het volkslied van de staat Kentucky.

Ik heb gekozen voor een opname van Paul Robeson (1898). Hij zingt twee van de drie coupletten die het lied kent. Robeson was een beroemd atleet, maar trad ook op in films en had een geweldige loopbaan als zanger. Hij werd een wereldbekende activist tegen rassendiscriminatie: "Mijn vader was een slaaf, mensen zoals ik stierven bij de opbouw van dit land, ik zal hier blijven en er deel van uitmaken, net als u. En geen enkele fascist zal me kunnen verdrijven."

Als je naar Robeson luistert is het, mede door zijn bijzondere stem en heel originele vertolking, niet moeilijk je de hut voor te stellen met op de grond de neger slaaf die zingt: *Weep no more, my lady*.

Ik ken dit lied nu 60 jaar! Sterker, ik heb het uit volle borst gezongen toen ik op de Marnix MULO zat, aan de Westerlaan in Zwolle. Het gebouw staat er nog. Ik weet nog waar het muzieklokaal was, waarin ook een piano stond. Eén keer per week hadden we muziekles en dan werd er ook altijd gezongen, met de muziekleraar – wiens naam ik helaas niet meer weet – achter de piano. Het was niet zelden dat we het lesuur afsloten met het zingen van dit lied dat hij met grootse gebaren prachtig omspeelde.

Ik herinner me als de dag van gisteren de les waarin we dit lied voor de laatste keer zongen, vlak voor de vakantie. Toen het lied uit was huilde de muziekleraar.

Het volgende schooljaar is hij niet teruggekomen, hij was ziek en stierf vrij spoedig daarna...

Weep no more, my lady.